

Viure la pròpia vida

Dc, 31/08/2016 per Teresa Gomà

[Cafezoombloc](#)

Acabar l'estiu és sinònim de rutina, de paisatge vell, d'un camí ja conegut. Com quan passes moltes vegades per un mateix lloc i ja no t'embadaleix la sorpresa. Sense novetat, l'interès minva.

Així molts de nosaltres afrontem aquest inici de curs, com un ritual mancat de l'espurna que faci diferent allò nou, la mirada que descobreixi el detall amagat. Sense aquest extra de curiositat, l'automatisme ens devorarà i passarem més temps de l'escaient assenyalant les festes i els ponts que tenim abans de Nadal, com a subtil escapatòria.

Viure la pròpia vida neix en la pròpia capacitat per assumir-la. Aquest do, que se'ns suposa, passa per temps de crisi. És molt més fàcil encuriosir-nos per la vida dels veïns que per la nostra, i sempre ens quedaran les xerrameques d'escala o els programes que viuen de vendre's, sense pietat, a ells mateixos.

Viure la pròpia vida ens unifica, ens recorda el nostre nom. Ens obliga a multiplicar els dons, a vendre-ho tot per un bé més gran. Ens situa en el nostre lloc, ens fa afortunats, únics, autèntics.

Es necessiten persones valentes que assumeixin viure el que els toca, el que aquest curs que just comencem ens durà. Que posin la seva persona davant Déu i se sentin regalats en cada instant de la seva vida.

Teresa Gomà, rscj